

en mere effektiv oplysning overfor forbrugerne om faren ved deres anvendelse.

Som en nødvendig følge heraf gennemførtes samtidig love om ændring af levnedsmiddelloven (se nr. 72) og af giftloven (se nr. 73).

Om lovens indhold skal anføres:

§ 1 har følgende ordlyd:

„Til imødegåelse af faren for, at de af lov nr. 76 af 9. marts 1948 om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr omfattede bekæmpelsesmidler forvolder skade på mennesker og husdyr, kan landbrugsministeren fastsætte bestemmelser om fremstilling, ind- og udførsel, mærkning, forhandling, opbevaring og anvendelse m. v. af disse bekæmpelsesmidler, herunder fastsætte, at bekæmpelsesmidler ikke må forhandles, forinden der er tilvejebragt klarhed over midlernes giftighed for mennesker og husdyr.

Landbrugsministeren kan pålægge fabrikanter og importører at afholde udgifterne ved konstatering af giftigheden af de af de pågældende fremstillede eller indførte bekæmpelsesmidler.

De i stk. 2 omhandlede beløb kan inddrives ved udpantning. For skyldige beløb er statskassen privilegeret fordringshaver overensstemmende med lov om konkurs m. m. af 25. marts 1872 § 33, 2, c.“

Ved stk. 1 overføres en indenrigsministeren ved giftloven givne bemyndigelse til landbrugsministeren.

Stk. 2 er begrundet i forventningen om, at der i fremtiden vil blive anvendt nye stoffer, hvis giftvirkning overfor mennesker ikke er kendt.

Stk. 3 indsattes ved lovforslaget 2. behandling.

I § 2 bestemmes:

„Et af landbrugsministeren nedsat nævn fastsætter på grundlag af en bedømmelse af giftvirkningen af de enkelte bekæmpelsesmidler de for hvert enkelt bekæmpelsesmiddel fornødne bestemmelser af den i § 1 omhandlede art. De af nævnet truffne afgørelser kan indankes for landbrugsministeren.“

§ 3 indeholder nogle bestemmelser, som er indsat på grundlag af de siden 1948 indhøstede erfaringer og fremtræder som